

## Kulatá čára

*Místnost, květina, postel a čaj*

puf: "... o kterých by dozajista, poměrně jistě vím, nikdo jinak nikdy neslyšel."

květina: "Cože?"

puf: "Neslyšela jste?"

květina: "Slyšela jsem spoustu."

puf: "Jste tu nová?"

květina: "Jediné co vím, je, že jsem neposlouchala."

puf: "Ani jste nemohla."

květina: "Bývala bych, kdybych mohla."

puf: "To byste beztak musela."

květina: "Diskutabilní. Však jsem vás předtím neslyšela."

puf: "Neslyšela, nebo neposlouchala?"

květina: "Jaký v tom rozdíl? Ne vše musí chtít jedna slyšet."

puf: "Jedna nemůže zvuku odepřít jeho cíl. Obzvláště zde."

květina: "V téhle místnosti?"

puf: "Ano. Pro vás i pro mě."

květina: "Odporné. Odmítám být otrokem zvuku."

puf: "Přesto dopadá na listy co slyší."

Salvini: "Pomozte mi pochopit. Je to rozhovor mezi dvěma květinami?"

Johan: "Mezi květinou a slepým mužem."

Salvini: "Jak nesmyslně bezvýznamné. Nevidím v tom nic poutavého. Pouze plýtvání představivosti. Už jen svíce chybí. S tou bych si už vůbec rady nevěděl."

Johan: "Svíce by byla skvělou postavou. Rozzářila by scénu."

Salvini: "Pro koho? Slepého muže a květinu? Je snad ta květina obdařena zrakem?"

Johan: "Ani květina nevidí. I tak může svíce hořet."

Salvini: "Najednou to všechno zní jako smyšlená metafora podložená ničím. Proč ten samý rozhovor nevedou dvě dámy co pijí čaj?"

Johan: "Klidně by mohli, nicméně v tomto případě je vedou květina a slepý muž. Oba nevidomí. Žádná metafora."

Salvini: "Není to úplně běžná situace. Snad je pochopitelné, že se v tom hledá hlubší význam, i když autor tvrdí, že neexistuje."

Johan: "Nějaký smysl tam ale jistě bude. Je to rozhovor v místnosti mezi květinou a slepým mužem. Akorát konkrétní."

Salvini: "Počkat. Je tohle stále rozhovor mezi květinou a slepým mužem?"

Johan: "Neustále probíhá."

Salvini: "A ta svíce?"

Svíce: "Jsem tu od momentu kdy jste mě do všeho vtáhli. Přikláním se k názoru, že ten rozhovor je bezpředmětný."

Johan: "Třeba pouze špatně pochopený."

Svíce: "Pak tedy jaký smysl za tím je?"

Johan: "Snad by se poodkryl za průběhu. Avšak ani já jako autor i účastník najednou nevím, co za tím stojí."

Svíce: "Absurdita sama dobrý příběh nepoví."

Salvini: "Snad odpustíte květině její drzost, ale musím se zeptat. Hoříte?"

Svíce: "Sama nevím. Občas kouřím, ale o vlastním plameni nemám ponětí."

Johan: "Být vámi měla bych strach, že se jednou rozteču."

Svíce: "Nemáte strach, že shnijete? Nebo snad vy, že uschnete?"

Salvini: "V tom nezáleží na mně, ale na tom, kdo mě zalije. Případně utopí."

Johan: "Zato já jsem strůjcem vlastního osudu. Mě nikdo zalévat nemusí."

Salvini: "Copak nepijete?"

Johan: "Zatím nebyla žízeň."

Salvini: "I tak jste otrokem vody."

Svíce: "Nejste snad i vy?"

Salvini: "Jsem otrokem mnoha prvků. Nezaléváte mě snad?"

Johan: "Zatím jsem nemusel."

Svíce: "Jak poznáte, že je čas?"

Johan: "Jak bych mohl? Nic nevidím."

Salvini: "Zalijte mě."

Johan: "Čím? Nevím o vodě."

Svíce: "Co čajem?"

Polina: "Snad nečekáte, že se budeme dělit?"

Johan: "Copak nemáte dost?"

Judita: "Nevíme."

Polina: "V té tmě aby se jeden vyznal."

Judita: "Může tu být spoustu čaje."

Polina: "A nemusí tu být žádný."

Salvini: "Nemůžete použít ruce?"

Judita: "A něco převrhnout?"

Polina: "Máchání rukama je ztěžka chování dámy."

Johan: "I tak byste se mohly podělit. Já jsem žádný čaj neměl."

Judita: "My také ne."

Polina: "Nevíme kolik ho tu je."

Judita: "Šetříme."

Svíce: "Strážkyně čaje. Jste slepé?"

Polina: "Víme, že nevidíme."

Judita: "Je tma."

Salvini: "Zapomeňte na tu hloupost s plamenem."

Svíce: "Těžko to opustit."

Salvini: "Proč vy, Johane, nepoužijete svých rukou?"

Johan: "Nezkoušel jsem to."

Svíce: "Nezkoušel jste se hýbat?"

Johan: "Pouze cítím svou hrud' plnit se vzduchem, ale zasahovat se neodvažuji."

Salvini: "Vždyť je zcela možné, že vaše oči jsou pouze zavřené!"

Judita: "To ty moje jsou dokořán a říkám vám, je tu tma, že špičku nosu si nevidím."

Salvini: "Alespoň, že vy se hýbete."

Polina: "Jak jen dáma může."

Johan: "Sám slyšíte, že oči otevírat nemusím. Proč hýbat se, když není to třeba?"

Salvini: "Nechápu vás. Tak jako ten váš rozhovor mezi slepým a květinou. Já hýbal bych se neustále."

Johan: "Mohl byste se i sám zalévat."

Salvini: "Vyčerpávající představa."

Johan: "Až přijde žízeň, třeba se pohnu."

Salvini: "Ale pro mě jste se nepohnul!"

Johan: "Vždyť vás neznám. Proč přednost před sebou bych vám dával. Nestačí, že o tuto místnost jsem se s vámi nepřel?"

Svíce: "Lidé si obzvláště užívají kontrolu nad jinými. Ten pocit, že bez vašeho soucitu někdo zemře, zotročil již tolik životů."

Johan: "To mě neláká."

Judita: "Jste jako pravá dáma."

Polina: "Co je pravá dáma?"

Judita: "Bylo to spíše takové řečnické... Povzbuzující."

Polina: "Snad by neměl slepý být rád za to, že je jako vy. To jsou mi komplimenty."

Judita: "Drzé, nemyslíte?"

Polina: "Ale důvtipné."

Judita: "Vy jste celá jeden velký vtip."

*Polina usrkává čaj. Pokládá hrnek na červený stůl před ní.*

Polina: "Slyšela jsem, jak jste se právě napila!"

Judita: "Jenom jsem vás zkoušela."

Svíce: "Váš hlas se klepe."

Judita: "Odpusťte, že jsem vás označila za vtíp,  
Polino."

Polina: "Budiž."

Salvini: "Moc se to táhne."

Johan: "Náš dialog?"

Salvini: "Tomu se tak snad už ani nedá říct."

Johan: "Něco byste změnil?"

Salvini: "Není co bych měnil. Ani nemám jak."

Johan: "Jsme na tom stejně."

Salvini: "Jednou dostanete žízeň a pak bude všechno  
jinak."

Johan: "Akorát budu žíznivý."

Salvini: "Říkáte, že ani v tom případě byste se  
nepohnul?! Že vy pijete ze tmy?"

Johan: "Zatím se to nestalo, proč nad tím lámat tolik  
myšlenek? Nebyl jste to vy, kdo mluvil o plýtvání  
představivostí?"

Salvini: "Však je dobré být připraven. Na hned  
několik možností. Nikdy nevíte co čekat."

Johan: "Beztak se pak stane něco úplně  
bezpředmětného."

Polina se usmívá.